

> **Il·lustracions: Raül López** (Cassà de la Selva, 1967).

Llicenciat en filosofia i lletres, diplomat en disseny gràfic i il·lustrador. Treballa a la secció gràfica d'*El Punt*.

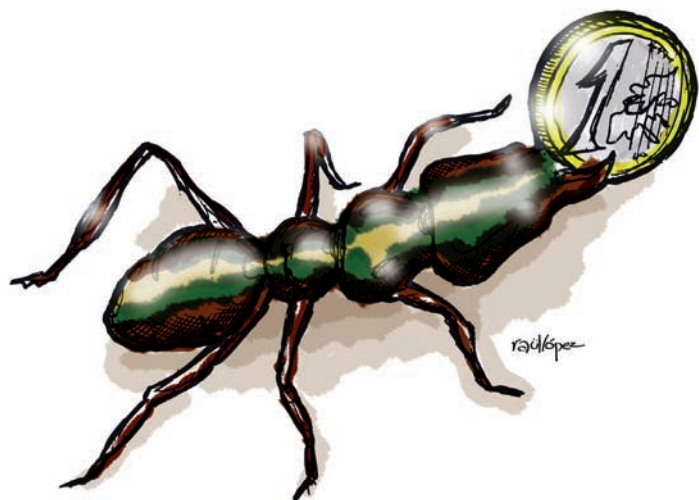
apreciat a les primeres pàgines de l'obra. Va girar la contraportada per estar segura de no haver-se errat de llibre.

En aquell moment van trucar a la porta de la sala. Van entrar tres personatges, un dels quals va confessar ser l'autor del llibre, mentre que els altres n'eren pròpiament personatges, concretament la parella principal.

Els vaig oferir una cadira i de seguida van reclamar la paraula per defensar la seva obra, el seu comportament i l'ardor desmesurada que es despenia d'aquelles pàgines.

La tertúlia va ser apassionant, divertida, un pèl excèntrica. Es va allargar, encara, una hora ben bona. Quan tothom va abandonar la sala, la senyora X se'm va acostar. Em va felicitar per la trobada, per la bona idea dels convidats, i em va assegurar que aquella mateixa nit llegiria, aquest cop sí i de cap a peus, la novel·la.

Vaig celebrar el seu entusiasme i li vaig donar les gràcies per les seves paraules. Mentre tancava els llums, no em vaig atrevir a confessar-li que tot allò no ho havia pas organitzat jo, que semblava impossible que la gent no hagués recordat a l'autor que era mort des de feia més de cent anys. Vaig mig somriure a les fosques, tot pensant que, en definitiva, quan es comença un llibre no se sap mai què passarà.

Andreu Pérez i Mingorance, terrassenc

nascut el 1963, estudià filologia catalana a la UAB i va centrar els seus estudis en la literatura medieval, la paleografia i la codicologia, especialitat en la qual realitzà el doctorat. Ha rebut formacions diverses en el camp paleogràfic, escampades pel món. Després d'anys de donar classes, avui dia es dedica a escriure, a investigar en el camp de la literatura clàssica i medieval i a difondre i dinamitzar tant com sigui possible el món de la lectura.

M'han robat un elefant

Cal Gambo conserva encara un cert aire d'una altra època. També té un què de colonial, em recorda certs edificis vistos a Namíbia i a Sud-àfrica, però és clar que el moblatge actual, sobretot l'envidrat, hi contribueix. Una proximitat entre un món ja passat i la modernitat caòtica que ha suposat el turisme d'aquests últims 50 anys, l'envidrat de Cal Gambo convida a llegir, escriure, prendre el sol molt tranquil·lament i productivament. De ben cert que ja no és el lloc on moltes famílies passaven els estius a la dècada dels cinquanta, després de fer tot un viatge des de Barcelona fins a Flaçà, agafar l'autocar i baixar a l'Escala; tot un què. No, Cal Gambo ara és un lloc d'aquells amb molt d'encant, tal com es diu avui dia, però per a mi continua sent el lloc on les meves tietes àvies estiuejaven i on jo vaig fer per primer cop amb elles una reunió literària. No us l'explicaré ara, no escau.

La primera proposta de dur un grup de lectura a l'Empordà la vaig rebre assegut al costat de Cal Gambo. La proximitat de les ruïnes d'Empúries m'hauria d'haver fet pensar en Na Caterina Albert, bonic i delicat pensament hauria estat, però no: vaig pensar en

les meves dues tietes àvies, Teresa i Carme, fent-me mantenir una conversa sobre *L'elefant blanc*, robat, de Mark Twain, traduït per J. Carner. Vaig dir immediatament que sí; la veu que m'ho demanava era femenina.

I ara us podríeu preguntar quin interès i relació tenen aquestes senyores amb el meu grup de lectura. Doncs vist així no en tindrien cap, però els grups de lectura tenen una preponderància de veu en femení, amb alguna nota masculina. És així i a mi no em molesta. Quan aquella veu femenina em va demanar que fes de dinamitzador ho vaig acceptar i vaig recordar amb molta tendresa les meves tietes i el seu grup de lectura, creat per a mi, a l'envidrat de Cal Gambo. Crec que aquell estiu vaig fer un gran viatge a través de la lectura acompanyat d'aquelles dues dones.

Molt delicadament, aquella veu em digué: «Estem llegint *Anna Karenina*, de Lev Tolstoi, i ens reunim...». Quedava poc temps, però l'obra la coneixia; la veu continuà: «...ens reunim a la Biblioteca de la

Bisbal». El dia d'*autos* em vaig presentar a aquell temple dels llibres, petit, i en entrar la meva sorpresa va ser grata i un xic salobre. Estava, com hauria d'haver imaginat, davant un grup de dotze dones i dos homes. Les dones de ben segur han copsat la necessitat de sortir de l'ensopiment extravagant a què ens han sotmès els *mass media*, i malgrat l'hora, quarts de deu de la nit, eren allà disposades a compartir la seva impressió d'un text ben escrit, amb el qual m'estrenava. M'ho van posar fàcil: la *Karenina* i en *Vronski* sempre auguren un bon començament...

Dos anys més tard una altra veu femenina em cridà pel telèfon: «Ei! T'agradaria fer un grup de lectura a Verges? Quelcom obert a tothom, al poble». Jo era a casa, amb el nas posat sobre un personatge de Jorge Amado, Lívia, i vaig dir «Sí». Les reunions per fer funcionar el grup us les estalvio: grates i amb veus molt barrejades, sopranos i tenors treballant cos a cos per fer que un petit poble com Verges gaudeixi d'una gran vida cultural. Llista de llibres, l'oportunitat de presentar davant un bon públic la idea, a la bonica Sala Consistorial. Un dia, un títol: *El genet nu*, de Joan Giné-Masdeu, per començar.

No puc negar el meu nerviosisme el dia de la meva estrena al meu lloc de viure, amb els meus veïns; a més, la novel·la no m'havia satisfet totalment. Vaig arribar que tothom m'esperava a la sala de la Casa de Cultura –a Verges encara no tenim biblioteca–. En obrir la porta la imatge era clara, com màgica: dotze dones i dos homes. De sobte vaig sentir la veu de les meves tietes, Teresa i Carme, ensenyant-me a comentar una obra literària. Tota l'estona que va durar la sessió em va semblar sentir una òpera, amb tot de veus femenines, bones lectores, i en algun moment algun tenor; bons tenors, però pocs.

